

HOOFDSTUK I

Floric voelde zijn longen pijn doen van de lange achtervolging. Minutenlang rende hij al zo snel als hij kon, maar hij leek nauwelijks dichterbij zijn prooi te komen. Samen met zijn vrienden hadden ze de man gespot en gepoogd hem in te sluiten om hem te vangen, maar gezien zijn krachten had de man dat logischerwijs aanvoeld en was hij op de vlucht geslagen. De vluchteling zag er haveloos uit met zijn versleten kleren, de onverzorgde baard en zijn ingevallen gezicht, maar snel was hij wel. Hoewel Floric veruit de snelste jongen uit de stad was, kon hij maar langzaam dichterbij komen. Zijn vrienden waren al nauwelijks meer in de buurt, dus kwam het op hem aan om deze misdadiger te pakken te krijgen.

Meter voor meter kwam Floric nu dichterbij. De man raakte duidelijk vermoeid. En, hoewel ook Floric de pijn in zijn spieren begon te voelen, was er geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om op te geven.

Ah, dacht Floric, als hij rechtdoor rent, loopt hij in de val. Dan kan ik zelfs rustig op de anderen wachten.

Maar als door een wesp gestoken vloog de man naar links.

Verdraaid, ik met mijn stomme gedachten ook. Hij kon zichzelf wel voor zijn hoofd slaan.

De manoeuvre van de man kostte hem echter ook een deel van zijn voorsprong, nu Floric een stuk kon afsnijden.

Nog vijf meter...

Nog drie meter...

De man sprong met enige moeite over een gevallen boomstam, en sloeg een tak weg. Met aanzienlijk minder moeite sprong ook Floric over de boomstam, maar hij kreeg wel de terug zwiepende tak in zijn gezicht. Au!

Nog steeds drie meter...

Bijna had hij hem te pakken. Hij strekte zijn arm uit voor de laatste meter. En stopte abrupt. Door zijn snelheid viel hij en gleed nog een stukje door. Zijn voet was over de witte lijn van kiezelstenen gekomen. Hij trok hem snel terug. Hij keek achterom en zag zijn vrienden in de verte aankomen. Snel probeerde hij de lijn van kiezelstenen weer netjes te maken, terwijl hij ondertussen in de gaten hield dat zijn vrienden daar niets van zagen. Aan de andere kant van de witte cirkel zag hij de vluchteling op veilige afstand komen van zijn achtervolgers. Enigszins uitdagend keek hij om, nam de tijd om even op adem te komen en liep toen rustig verder.

Zijn vrienden, die gezien hadden dat hun prooi was ontsnapt, waren gestopt met rennen en kwamen nu op hun gemak naar Floric toegelopen.

"Zonde, Floric, je had hem bijna te pakken", zei Loderik, die als eerste arriveerde.

"Ja, hij was sneller dan ik had gedacht", antwoordde Floric.

Eén voor één kwamen de anderen nu ook aangelopen.

"Oh, kijk", zei Dantis geschrokken. "De witte lijn is beschadigd. Je bent niet binnen de lijn geweest, toch?" Dat laatste kwam er bijna panisch uit.

"Nee, joh, dat gebeurde toen die vieze Tepper door de lijn heen liep", loog Floric.

"Gelukkig maar. Anders zou jij misschien wel besmet zijn geraakt", reageerde Dantis.

"Dat zou wel weer goed nieuws voor ons zijn geweest", lachte Goderik, de tweelingbroer van Loderik. "Dat zou onze kansen bij de meisjes aanzienlijk doen stijgen."

Floric moest onbewust even rillen bij de gedachte wat er zou gebeuren als hij besmet zou raken met het virus. Hij zou met een ijzeren helm op naar deze plek, de Verschroeiende Zuivering, worden gebracht om levend verbrand te worden. In het midden van de open plek lagen nog drie zwartgeblakerde helmen, als een herinnering aan de gevolgen van besmetting.

“Laten we maar terug gaan, jongens”, zei hij. “Als we voor de sluiting van de poort thuis willen zijn, moeten we wel enige vaart gaan maken.”

De vijf jongens liepen opgewekt terug. Ondanks dat ze de Tepper niet hadden weten te pakken, hadden ze tien hazen gevangen en konden ze thuis genieten van een zeldzaam stukje vlees. Niet dat het woud niet genoeg wild had om op te jagen, maar de regels over jagen waren zeer strikt. Bij aankomst in de stad moesten ze aangeven wat ze gevangen hadden. Op deze manier wilde de koning de wildstand op een hoog peil houden. In tijden van schaarste was extra jacht dan wel mogelijk zonder het bos leeg te hoeven plunderen. Zoals gewoonlijk deed Floric zijn kroon weer op zijn hoofd, zodra hij in de buurt van de stad kwam. Zijn vrienden maakten daar elke keer weer grappen over. Zo ook nu.

“Oh, Zijne Majesteit is in de buurt. Laten we snel een buiging maken”, grapte Goderik, waarop ze alle vier een sierlijke buiging voor hem maakten. Floric was het zo langzamerhand wel gewend en liet zijn vrienden hun lol hebben.

“Ik denk dat Loderik nog wat oefening nodig heeft. Die buiging leek nergens op”, reageerde Floric vrolijk, waarop de groep lachend verder liep.

Voor hen lag Weerstand, hun woonplaats, en de oudste en grootste stad in de weide omtrek. Het had maar liefst tienduizend inwoners. De naam was ontstaan, omdat op deze plek de mensen voor het eerst effectief weerstand hadden kunnen bieden tegen de Grote Verdwazing, een ziekte die wereldwijd veel slachtoffers had gemaakt. De ziekte zorgde voor een maniakale gekte in het hoofd, die zich vervolgens uitte in een moordlustige bui. Volgens overlevering had in de hoofdstad van de wereld niemand de slachting overleefd. Niemand wist meer wat de naam van die stad was geweest, maar werd de stad aangeduid als de Verboden Stad. Vandaar dat Teppers, zoals de dragers van de ziekte genoemd werden, genadeloos werden opgejaagd en gedood. Nog steeds werden met regelmaat mensen besmet, al wist niemand precies hoe dat kon, aangezien veel mensen, die besmet bleken, nog nooit hun woonplaats hadden verlaten.

Ze liepen langs de molen, die op korte afstand buiten de stad stond. De molen